

Sygn. akt I C 144/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Kirsch

Protokolant: st. sek. sąd. Anna Lipińska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2021 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. L. (1)

przeciwko A. T. (1)

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego oznaczonego numerem Rep. (...), sporządzonego w dniu 21 lipca 2016 r. przed notariuszem J. K. w Kancelarii Notarialnej w G. przy ulicy (...), w zakresie paragrafu 5 powyższego aktu obejmującego obowiązek zapłaty na rzecz wierzyciela S. R. kwoty 300.300 zł (trzysta tysięcy trzysta złotych), któremu na podstawie punktu 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Garwolinie, wydanego w dniu 12 listopada 2019 r. w sprawie I Co 224/19, nadana została klauzula wykonalności na rzecz spadkobierczyni wierzyciela A. T. (1),

II. zasądza od pozwanej A. T. (1) na rzecz powoda T. L. (1) kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

III. zwraca powodowi T. L. (1) ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) kwotę 13.015 zł (trzynaście tysięcy piętnaście złotych) stanowiącą różnicę pomiędzy opłatą pobraną od powoda a opłatą należną.

Sygn. akt I C 144/20

UZASADNIENIE

W dniu 6 lutego 2020 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Siedlcach pozew T. L. (1) skierowany przeciwko pozwanej A. T. (1), w którym wniósł o pozbawienie wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego, sporządzonego w dniu 21 lipca 2016 r. przed notariuszem J. K. – Rep. (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie, wydanym w dniu 12 listopada 2019 r. w sprawie I Co 224/19, przeciwko powodowi T. L. (1) na rzecz spadkobierczyni wierzyciela, tj. pozwanej A. T. (1), w zakresie paragrafu 5 obejmującego obowiązek zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 300.300 zł, z uwagi na fakt, że powyższe świadczenie zostało przez powoda spełnione w całości.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda stwierdził, iż na mocy umowy sprzedaży zawartej w dniu 21 lipca 2016 r. powód T. L. (1) wraz z żoną T. L. (2) nabyli od A. R. (1) i S. R. własność zabudowanej nieruchomości, położonej w miejscowości Z. i oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) o powierzchni (...), za łączną kwotę 900.000 zł. Zgodnie z

treścią umowy sprzedającemu S. R. miała przypaść kwota 341.300 zł, przy czym przy zawieraniu umowy S. R. otrzymał od kupujących, tj. powoda i jego żony, kwotę 41.000 zł, co znalazło odzwierciedlenie w akcie notarialnym. Dodatkowo umówiono się, że w celu zwolnienia się wobec S. R. z kolejnej części należnej mu ceny sprzedaży, powód i jego żona spłaca w Banku Spółdzielczym w G. zobowiązanie kredytowe ciężące na A. R. (2), który był poprzednikiem prawnym A. R. (1) i S. R.. Pełnomocnik powoda stwierdził, że celem pokrycia zobowiązania kredytowego A. R. (2), powód uiszczył na rzecz Banku Spółdzielczego w G. łączną kwotę 102.442,91 zł. Strony umowy porozumiały się, że pozostałą część ceny sprzedaży nieruchomości należną S. R., tj. kwotę 197.857,09 zł, powód wraz z małżonką przeleją na rachunek bankowy sprzedającego. Pełnomocnik powoda stwierdził, że w późniejszym okresie S. R. poprosił powoda, aby ten nie przelewał mu pozostałej części ceny sprzedaży na rachunek bankowy, lecz – w zależności od jego potrzeb – wypłacał mu stosowne kwoty gotówką, których odbiór będzie własnoręcznie kwitował. Zdaniem strony powodowej, w ten sposób powód przekazał S. R. łączną kwotę 160.772 zł. Z kolei pozostała część ceny zapłaty, zgodnie z życzeniem sprzedającego S. R., miała zostać przekazana jego córce A. R. (3). Strona powodowa podniosła, że S. R. zmarł w 2018 r., po czym jedna z jego spadkobierczyń, tj. pozwana A. T. (1), wystąpiła z wnioskiem do Sądu Rejonowego w Garwolinie o nadanie na jej rzecz klauzuli wykonalności w zakresie paragrafu 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. Zgodnie z jej wnioskiem, postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w Garwolinie zaopatrzył na jej rzecz w klauzulę wykonalności paragraf 5 wskazanego powyżej aktu notarialnego. Na mocy powyższego aktu notarialnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, pozwana A. T. (1) wszczęła przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne, które prowadzone jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie M. K., i toczy się pod sygnaturą Km 1988/19. Pełnomocnik powoda podniósł, iż pozwana A. T. (1) sama nie będąc pewną wysokości zobowiązania powoda (dłużnika) T. L. (1), dwukrotnie ograniczała skierowany do komornika wniosek egzekucyjny.

W dniu 31 sierpnia 2020 r. wpłynęła do akt sprawy odpowiedź na pozew pełnomocnika pozwanej, w której powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego uznane zostało w zakresie kwoty 142.350 zł, zaś w pozostałym zakresie wniesiono o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniesiono, że w toku zainicjowanego przez pozwaną postępowania egzekucyjnego, po udokumentowaniu przez powoda (dłużnika) częściowej spłaty zobowiązania, pozwana niezwłocznie ograniczyła wniosek egzekucyjny. Niezależnie od powyższego pozwana zaprzeczyła, aby powód zapłacił w całości cenę sprzedaży wynikającą z aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. Pozwana stwierdziła, że załączone do pozwu zestawienie pokwitowań pieniędzy przyjmowanych od powoda przez S. R. i samą pozwaną A. T. (1), stanowiło w istocie spłatę zobowiązania z tytułu zebranych przez powoda w 2014 roku jabłek z sadów, których współwłaścicielem był S. R., oraz spłatę zaległego czynszu dzierżawnego za lata 2015-2018, który powód zobowiązany był uiszczać w związku z dzierżawą sadów położonych w miejscowościach Z., W. i O. (k. 85-85v).

Na rozprawie w dniu 23 września 2021 r. pełnomocnik powoda popierał powództwo, zaś pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew (stanowiska pełnomocników stron zarejestrowane na rozprawie w dniu 23 września 2021 r.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. R. i A. R. (2) byli braćmi. A. R. (1) była żoną nieżyjącego A. R. (2).

A. R. (2) wraz z żoną A. R. (1) oraz S. R. byli współwłaścicielami gospodarstwa rolnego, położonego w miejscowościach Z., O. i W.. Część powyższego gospodarstwa stanowiły sady, z których pozyskiwane były jabłka.

A. R. (2) zmarł w dniu 12 czerwca 2014 r.

W drugiej połowie 2014 r., tj. już po śmierci A. R. (2), bądź w 2015 r., na podstawie ustnej umowy ze S. R. – powód T. L. (1) wszedł w posiadanie części opisanego powyżej gospodarstwa rolnego. Uprawiał je i pozyskiwał z niego jabłka.

W dniu 2 września 2015 r. pomiędzy powodem T. L. (1) i wdową po A. R. (2) – A. R. (1) zawarta została pisemna umowa dzierżawy. Na jej podstawie T. L. (1) stał się dzierżawcą gospodarstwa rolnego o łącznej powierzchni (...), składającego się z działek gruntu położonych w miejscowościach O. i Z.. Z dopisku uczynionego na umowie wynika, że

została ona zawarta na okres 15 lat. W treści umowy nie było ustaleń dotyczących czynszu dzierżawnego i ewentualnej jego wysokości.

W dniu 16 stycznia 2017 r. sporządzone zostało pisemne oświadczenie, w którym S. R. przyznał, iż wraz z bratową A. R. (1) wydzierżawił w 2015 r. powodowi T. L. (1) gospodarstwo rolne o powierzchni około (...), składające się z działek gruntu położonych w miejscowości Z., O. i W.. Pod powyższym oświadczeniem znajduje się własnoręczny podpis S. R.. Z oświadczenia nie wynika ewentualna wysokość należnego wydzierżawiającym czynszu dzierżawnego.

W dniu 21 lipca 2016 r. A. R. (1) (wdowa po mężu A. R. (2)) i S. R. zawarli z powodem T. L. (1) i jego żoną T. L. (2) umowę sprzedaży, mocą której sprzedali małżonkom L. m.in. udziały we współwłasności zabudowanych i niezabudowanych nieruchomości, składających się z działek gruntu położonych w miejscowości Z. i oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) za łączną kwotę 900.000 zł.

Ze sporządzonego aktu notarialnego wynika, że S. R. sprzedał małżonkom L. swoje udziały we współwłasności wskazanych powyżej nieruchomości za kwotę 341.300 zł, przy czym pokwitował w akcie notarialnym wcześniejszy odbiór od nabywców kwoty **41.000 zł** – okoliczność bezsporna (paragraf 5 aktu notarialnego). Powód T. L. (1) wraz z małżonką zobowiązał się do uiszczenia na rzecz S. R. brakującej części ceny sprzedaży w wysokości 300.300 zł, przy czym na poczet tej wartości miała zostać zaliczona spłata przez małżonków L. na rzecz Banku Spółdzielczego w G. zobowiązań kredytowych nieżyjącego A. R. (2) oraz A. R. (2) i jego żony A. R. (1), które zaciągnęli oni w tymże banku na mocy umów kredytowych oznaczonych numerami (...) i (...).

Resztę ceny sprzedaży stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 341.300 zł (po uwzględnieniu wcześniejszej zapłaty kwoty 41.000 zł) a kwotą wpłaconą na rzecz Banku Spółdzielczego w G. tytułem spłaty kredytów obciążających A. i A. małżonków R., T. L. (1) wraz z żoną zobowiązali się spłacić na rzecz S. R. na jego rachunek bankowy w terminie do dnia 31 sierpnia 2016 r.

Realizując zobowiązanie w zakresie spłaty na rzecz Banku Spółdzielczego w G. zobowiązań kredytowych zaciągniętych przez A. i A. małżonków R., powód T. L. (1) wraz z żoną wpłacili bankowi kwotę około **102.450 zł** (okoliczność bezsporna). Powyższa kwota miała zostać zarachowana na poczet części ceny sprzedaży, którą powód wraz z żoną byli zobowiązani zapłacić S. R. (paragraf 5 umowy sprzedaży z dnia 21 lipca 2016 r.).

S. R. pokwitował również T. L. (1) przyjęcie od niego w okresie do dnia 21 lipca 2016 r. łącznej kwoty 16.237 zł. Oprócz tego, jak ustalono powyżej, S. R. pokwitował w akcie notarialnym przyjęcia od T. L. (1) na poczet ceny sprzedaży nieruchomości kwotę 41.000 zł.

Małżonkowie L. wywiązali się z wynikającego z aktu notarialnego zobowiązania wobec A. R. (1) (wdowie po A. R. (2)), płacąc na jej rzecz brakującą część ceny sprzedaży.

A. R. (1) i S. R. zobowiązali również powoda T. L. (1) do spłaty ciężącego na nich zobowiązania finansowego wobec A. P. w kwocie 33.152,89 zł. W przypadku spłaty powyższej kwoty, ona również miała zostać zaliczona na poczet zobowiązania małżonków L. wobec S. R. z tytułu brakującej części ceny sprzedaży. Zgodnie z ustaleniami T. L. (1) zapłacił na rzecz A. P. kwotę **33.152,89 zł**, co A. P. własnoręcznie pokwitował w pisemnym oświadczeniu z dnia 29 sierpnia 2016 r (okoliczność bezsporna).

Wbrew zapisowi znajdującemu się w paragrafie 5 aktu notarialnego, S. R. zwrócił się do T. L. (1), aby ten nie przelewał mu na rachunek bankowy w terminie do dnia 31 sierpnia 2016 r. brakującej części ceny sprzedaży, tylko w razie potrzeby przekazywał mu cyklicznie stosowne kwoty w gotówce.

Zgodnie z ustnymi ustaleniami powód T. L. (1), kiedy proszony był o to przez S. R., każdorazowo udawał się do jego miejsca zamieszkania i przekazywał S. R. określone kwoty w gotówce, co S. R. kwitował na piśmie. Powód wraz z żoną sporządzali stosowne zestawienia w formie tabelarycznej, w których odnotowywali daty przekazywania S. R. określonych kwot, ich wartość oraz tytuł (cel), a S. R. potwierdzał to własnoręcznymi podpisami.

S. R. zmarł w dniu 26 grudnia 2017 r. w G.. Postanowieniem z dnia 1 lutego 2019 r. wydanym w sprawie I Ns 75/18, Sąd Rejonowy w Garwolinie stwierdził, że spadek po S. R. na podstawie ustawy nabyły jego dzieci: A. R. (3), M. R. i A. T. (1) w części po 1/3 każde z nich.

Celem wyjaśnienia mogących pojawiać się wątpliwości, należy odnotować, że w sprawie występują dwie osoby noszące imię i nazwisko „A. R.”. Jedna to wdowa po bracie S. R. – A. R. (2), a druga to córka S. R..

Od daty zawarcia umowy sprzedaży, tj. dnia 21 lipca 2016 r., do dnia swojej śmierci, tj. dnia 26 grudnia 2017 r., wierzyciel S. R. nigdy nie wystąpił do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności paragrafowi 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r., ani nigdy nie przystąpił do przymusowej egzekucji od T. L. (1) i jego żony brakującej części ceny sprzedaży nieruchomości.

Po śmierci S. R., tj. poczynając od stycznia 2018 r., T. L. (1) w dalszym ciągu dokonywał płatności gotówkowych, tylko że na rzecz spadkobierców S. R.. Pieniądze przekazywane były w gotówce pozwanej A. T. (1) oraz jej siostrze A. R. (3). A. T. (1) przyjmowała od powoda pieniądze nie tylko w swoim imieniu i na swoją rzecz, ale również na rzecz swojego brata M. R., którym się opiekowała. Tak jak było to w przypadku S. R., również jego córki A. T. (1) i A. R. (3) kwitowały przyjmowane od powoda kwoty pieniędzy, co znajdowało odzwierciedlenie w sporządzanych przez powoda i jego żonę tabelarycznych zestawieniach.

W marcu 2019 r. A. T. (1) złożyła w Sądzie Rejonowym w Garwolinie wniosek o nadanie na jej rzecz, jako spadkobierczyni wierzyciela S. R., klauzuli wykonalności paragrafowi 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r., w zakresie obowiązku zapłaty przez dłużnika T. L. (1) kwoty 300.300 zł.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. wydanym w sprawie I Co 224/19, Sąd Rejonowy w Garwolinie nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 21 lipca 2016 r., na rzecz spadkobierczyni wierzyciela A. T. (1) przeciwko dłużnikowi T. L. (1) w zakresie paragrafu 5 tego aktu, obejmującego obowiązek zapłaty na rzecz wierzyciela kwoty 300.300 zł.

W oparciu o powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Garwolinie, wnioskiem z dnia 19 grudnia 2019 r. A. T. (1) zwróciła się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi T. L. (1) kwoty należności głównej w wysokości 300.300 zł i kosztów nadania klauzuli wykonalności w wysokości 50 zł.

W piśmie z dnia 20 grudnia 2019 r. komornik M. K. zawiadomił T. L. (1) o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji i wezwał go do zapłaty zadłużenia. Sprawa egzekucyjna oznaczona jest sygnaturą Km 1988/19.

W dniu 23 stycznia 2020 r. A. T. (1) złożyła u komornika pismo, w którym ograniczyła wniosek egzekucyjny o kwotę 102.450 zł, wpłaconą przez dłużnika T. L. (1) na rzecz Banku Spółdzielczego w G. tytułem zwrotu zobowiązań kredytowych A. i A. małżonków R., a także o kolejną kwotę 39.900 zł.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020 r. komornik umorzył przeciwko dłużnikowi T. L. (1) postępowanie egzekucyjne w zakresie egzekucji kwoty 142.350 zł. Komornik ustalił ponadto, że w dalszym ciągu na rzecz wierzyciela pozostaje kwota 150.646,17 zł. Odpis powyższego postanowienia został doręczony T. L. (1) w dniu 30 stycznia 2020 r.

Zgodnie z zestawieniem tabelarycznym złożonym do akt sprawy, w okresie od 28 sierpnia 2016 r. do dnia 5 lutego 2020 r. T. L. (1) wraz z żoną zapłacili na rzecz S. R., a następnie po jego śmierci na rzecz jego spadkobierców, łączną kwotę **151.522 zł**. Powyższa kwota obejmuje odnotowaną w zestawieniu znajdującym się na karcie 12 akt sprawy – kwotę 16.237 zł, która została zapłacona na rzecz S. R. w okresie do dnia 21 lipca 2016 r., i została przez niego pokwitowana. Z kolei powyższa kwota, tj. 151.522 zł, nie obejmuje odnotowanych w zestawieniu znajdującym się na karcie 12 akt sprawy: kwoty 41.000 zł stanowiącej zaliczkę pokwitowaną w akcie notarialnym, kwoty 16.575 zł stanowiącej dług zwrócony na rzecz A. P., a także wszystkich kwot znajdujących się w tabelarycznym zestawieniu (k. 12-19), przy których nie znajduje się własnoręczny podpis bądź to S. R. bądź jego spadkobierców.

W toku niniejszej sprawy powód T. L. (1) przekazał córce S. R. – A. R. (3) łączną kwotę 16.849 zł. Powyższa kwota została udokumentowana przekazami pocztowymi oraz pisemnym oświadczeniem A. R. (3) z dnia 4 października 2021 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: zaświadczenia Banku Spółdzielczego w G. z dnia 13 stycznia 2020 r. (k. 9), oświadczenia A. P. z dnia 29 sierpnia 2016 r. (k. 10), zestawienia tabelarycznego (k. 12-19), umowy sprzedaży z dnia 21 lipca 2016 r. (k. 24-28), zaświadczenia o wyegzekwowanych kwotach z dnia 13 sierpnia 2020 r. (k. 88), zeznań świadków T. L. (2), A. P. i A. R. (3) – zarejestrowanych na rozprawie w dniu 5 lutego 2021 r., przekazów pocztowych (k. 146-148 i 151-152), oświadczenia S. R. z dnia 16 stycznia 2017 r. (k. 153), oświadczeń S. R. z dnia 25 sierpnia i 25 listopada 2014 r. (k. 155 i 156), częściowo zeznań świadka A. R. (1) (wdowy po A. R. (2)) zarejestrowanych na rozprawie w dniu 25 maja 2021 r., zeznań powoda i częściowo zeznań pozwanej zarejestrowanych na rozprawie w dniu 23 września 2021 r., pisemnego oświadczenia A. R. (3) z dnia 4 października 2021 r. (k. 218), przekazów pocztowych (k. 219-222v), postanowienia Sądu Rejonowego w Garwolinie wydanego w dniu 12 listopada 2019 r. w sprawie I Co 224/19 (k. 20 w aktach SR w Garwolinie I Co 224/19), postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po S. R., wydanego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie w dniu 1 lutego 2019 r. w sprawie I Ns 75/18 (k. 19-19v w aktach SR w Garwolinie I Co 224/19), dokumentów zgromadzonych w aktach egzekucyjnych Km 1988/19: karty rozliczeniowej, wniosku egzekucyjnego z dnia 19 grudnia 2019 r., kopii tytułu wykonawczego, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z dnia 20 grudnia 2019 r., pisma wierzycielki z dnia 23 stycznia 2020 r. w przedmiocie ograniczenia wniosku egzekucyjnego, postanowienia komornika z dnia 23 stycznia 2020 r. o częściowym umorzeniu egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 840 par. 1 pkt 1 kpc – „dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście”.

Artykuł 840 kpc reguluje tzw. powództwo opozycyjne, które służy merytorycznej obronie dłużnika przed egzekucją prowadzoną zgodnie z przepisami postępowania egzekucyjnego. Powództwo takie wytacza się po powstaniu tytułu wykonawczego, ale przed jego przymusowym wykonaniem. **Jeżeli tytuł wykonawczy nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej**, zarzuty mogą zostać oparte na dwóch podstawach i dotyczyć zarówno zdarzeń sprzed powstania tytułu wykonawczego, które spowodowały brak powstania obowiązku, jego wygaśnięcie albo ograniczenie obowiązku objętego tytułem wykonawczym, jak też zdarzeń, które wystąpiły po powstaniu tytułu wykonawczego. Są to m.in. zdarzenia wywołujące na gruncie prawa cywilnego materialnego skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania (spełnienie świadczenia, potrącenie, odnowienie, niemożność świadczenia, zwolnienie z długu, przedawnienie). Jeżeli tytuł korzysta jednak z powagi rzeczy osądzonej (np. tytułem egzekucyjnym jest prawomocne orzeczenie sądu), podstawą powództwa może być co do zasady tylko zdarzenie, które nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego, na skutek którego zobowiązanie objęte tytułem wygasło. Jak podniesiono powyżej, są to wszelkie zdarzenia wywołujące taki skutek na gruncie prawa cywilnego materialnego. W przypadku tytułów pochodzących od sądu lub referendarza sądowego, wyjątkowo podstawą powództwa może być również zarzut spełnienia świadczenia przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie M. K. przeciwko dłużnikowi T. L. (1) w sprawie Km 1988/19, prowadzone jest w oparciu o tytuł wykonawczy, który nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej, a mianowicie – obowiązek stwierdzony w par. 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. (Repertorium (...)), któremu nadana została klauzula wykonalności na rzecz pozwanej A. T. (1), postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie wydanym w dniu 12 listopada 2019 r. w sprawie I Co 224/19.

Na mocy paragrafu 5 opisanego powyżej aktu notarialnego powód (dłużnik) T. L. (1) zobowiązał się zapłacić na rzecz wierzyciela (sprzedawcy) S. R. brakującą część ceny sprzedaży, tj. kwotę 300.300 zł. Na poczet tego zobowiązania miała zostać zaliczona spłata dokonana przez T. L. (1) na rzecz Banku Spółdzielczego w G. tytułem zwrotu zobowiązań kredytowych A. i A. małżonków R., zaś pozostałą część ceny sprzedaży powód zobowiązał się przelać na rachunek bankowy sprzedającego (S. R.) w terminie do dnia 31 sierpnia 2016 r.

Pomiędzy stronami niniejszego procesu nie pozostawało sporne, że przed datą zawarcia umowy sprzedaży powód wraz z żoną zapłacili na rzecz S. R., tytułem części ceny sprzedaży, kwotę 41.000 zł, co zostało pokwitowane w paragrafie 5 umowy (aktu notarialnego). Pozwana A. T. (1) przyznała również i nie kwestionowała w toku procesu, że zgodnie z treścią umowy powód T. L. (1) pokrył w Banku Spółdzielczym w G. zadłużenie kredytowe A. i A. małżonków R., wynikające z umów kredytowych numer (...) i (...) (paragraf 5 aktu notarialnego), do kwoty (w kwocie) 102.450 zł. W związku z powyższym w piśmie z dnia 23 stycznia 2020 r. skierowanym do komornika M. K., ograniczyła wniosek egzekucyjny o tę właśnie kwotę (pismo A. T. (1) z dnia 23 stycznia 2020 r. znajdujące się w aktach Km 1988/19). Co prawda w uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazywał, że tytułem zobowiązań A. i A. małżonków R. powód spłacił kwotę 102.442,91 zł (k. 4v akt sprawy), ale pozwana uznała ją zarówno w niniejszej sprawie, jak i w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 102.450 zł (różnica niespełna ośmiu złotych). Pozwana A. T. (1) przyznała też fakt dokonania spłaty przez powoda na rzecz A. P. (wierzyciela A. R. (1) i S. R.) kwoty 33.152,89 zł, która to kwota również miała zostać zaliczona na poczet obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz S. R. pozostałej części ceny sprzedaży nieruchomości, o której mowa w paragrafie 5 aktu notarialnego. Jak podniesiono w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, w dniu 29 sierpnia 2016 r. A. P. w pisemnym oświadczeniu przyznał fakt otrzymania powyżej kwoty od powoda, zaś pozwana przyznała ten fakt wyjaśniając informacyjnie na rozprawie w dniu 7 grudnia 2020 r. (k. 102v).

Okolicznością sporną pomiędzy stronami pozostawało zatem to, z jakiego tytułu powód T. L. (1) wraz z żoną czynili świadczenia pieniężne na rzecz S. R., a po jego śmierci na rzecz jego spadkobierców (A. T. (1), A. R. (3) i M. R.), które zostały udokumentowane w tabelarycznym zestawieniu załączonym do pozwu (k. 12-19), oraz świadczenia pieniężne realizowane przez powoda w toku niniejszej sprawy na rzecz A. R. (3) (córci S. R.), które zostały udokumentowane przekazami pocztowymi i pisemnym oświadczeniem A. R. (3).

Powód T. L. (1) stał na stanowisku, że życzeniem samego S. R. było to, aby nie przelewać mu jednorazowo na rachunek bankowy pozostałej części ceny sprzedaży, tylko w razie potrzeby i jego oczekiwań przekazywać mu określone kwoty w gotówce. W związku z powyższym powód twierdził, że wszystkie udokumentowane kwoty przekazywał S. R. na poczet zadłużenia z tytułu umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 21 lipca 2016 r., a następnie – po śmierci S. R. – z tego samego tytułu przekazywał pieniądze według własnego uznania i w zgodzie z wolą spadkodawcy (S. R.), jego spadkobiercom, tj. A. T. (1), M. R. i A. R. (3).

Z kolei pozwana A. T. (1) negowała, aby udokumentowane przez powoda płatności stanowiły, i były przez S. R., a następnie przez jego spadkobierców, przyjmowane tytułem realizacji obowiązku zapłaty ceny sprzedaży nieruchomości. Twierdziła, że w 2014 r. powód wszedł w posiadanie gospodarstwa rolnego (sadów) należącego do A. i A. małżonków R. oraz S. R., zebrał z niego jabłka, i zobowiązał się zapłacić na rzecz S. R. kwotę 200.000 zł tytułem udziału S. R. w zyskach ze sprzedaży tych jabłek. Ponadto twierdziła, że udokumentowane przez powoda świadczenia pieniężne w części stanowiły też zaległy czynsz dzierżawny z gospodarstwa rolnego, które powód T. L. (1) dzierżawił od 2015 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, twierdzenia pozwanej A. T. (1) nie zostały w sprawie potwierdzone żadnym obiektywnym i wiarygodnym dowodem, co w konsekwencji prowadziło do uznania ich za gołosłowne. W szczególności brak jest w sprawie jakiegokolwiek dokumentu, a także wiarygodnych zeznań świadków, że powód T. L. (1) kiedykolwiek zobowiązał się zapłacić na rzecz S. R. kwotę 200.000 zł tytułem zwrotu całości bądź części ceny sprzedaży jabłek, które powód zebrał w sadach należących do A. i A. małżonków R. oraz S. R.. Brak jest również choćby namiastki dowodów świadczących o wysokości czynszu dzierżawnego, który powód miał płacić A. i A. małżonkom R. bądź S. R. z zawartej w 2015 r. umowy dzierżawy ich gospodarstwa. Nie ma o tym mowy zarówno w pisemnej umowie dzierżawy z dnia 2 września 2015 r., która znajduje się w aktach egzekucyjnych Km 1988/19, jak również w pisemnym

oświadczeniu S. R. z dnia 16 stycznia 2017 r. (k. 153 akt sprawy). W forsowanym przez pozwaną zakresie niewiarygodne pozostają również zeznania zawnioskowanych przez nią świadków. W odniesieniu do wskazywanych przez pozwaną okoliczności zeznania świadków T. M., W. R. i M. T. pozostają mało konkretne, lakoniczne, sprowadzają się do strzępów zasłyszanych informacji, a co najistotniejsze – świadkowie ci zeznali o braku szczegółowej wiedzy dotyczącej rozliczeń finansowych S. R. i T. L. (1) oraz tytule (źródle) tychże rozliczeń. Z kolei świadek E. G., która sporządziła pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności i tytułu rozliczeń pomiędzy T. L. (1) i S. R. (k. 59), zeznając na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. rozpląkała się i przyznała, że w oświadczeniu napisała nieprawdę, że nie miała wiedzy na temat relacji finansowych T. L. (1) i S. R., a pisząc rzeczone oświadczenie chciała po prostu pomóc przyjaciółce (pозwanej A. T. (1)). W podobny sposób należy podsumować zeznania oraz treść pisemnego oświadczenia świadka E. Z.. Kuriozalne wręcz pozostają jej zeznania w tej części, w której stwierdziła, że ot tak sobie, przez nikogo nie proszona, sporządziła w dniu 27 maja 2020 r. pisemne oświadczenie dotyczące rzekomych finansowych zobowiązań powoda T. L. (1) z tytułu sprzedanych w 2014 r. jabłek, po czym wręczyła je przypadkowo napotkanej na ulicy pozwanej. Niewiele do sprawy wniosły również złożone zdalnie zeznania wdowy po A. R. (2) – A. R. (1). Pomijając nienajlepszy stan zdrowia świadka, który niewątpliwie mógł się przekładać na zdolność postrzegania, zapamiętywania, a tym samym treść złożonych zeznań, A. R. (1) nie miała żadnej wiedzy na temat ustaleń, uzgodnień, jak również ewentualnych rozliczeń pomiędzy jej szwagrem S. R. i T. L. (1) z tytułu zebranych i sprzedanych przez powoda jabłek. A. R. (1) zeznała, że wzywała T. L. (1) do zapłaty na jej rzecz ceny sprzedaży nieruchomości z tytułu umowy z dnia 21 lipca 2016 r., i należność otrzymała. Wiedzy na temat ewentualnych rozliczeń S. R. i T. L. (1) z tytułu zebranych z sadów i sprzedanych jabłek, nie miał również świadek H. Ś.. Z kolei treść zeznań córki pozwanej – P. S., a zwłaszcza ilość posiadanych przez nią informacji, w zestawieniu z zeznaniami samej pozwanej, która tak szczegółowych informacji nie posiadała, czynią zeznania świadka mało wiarygodnymi. W ocenie Sądu, zostały one złożone wyłącznie na użytek niniejszego procesu, aby w ten sposób wesprzeć forsowane przez pozwaną stanowisko. Niewiarygodne wydawały się w szczególności twierdzenia P. S., że jabłka zebrane przez powoda w 2014 r. z sadów S. R. zostały przez niego sprzedane za kwotę 200.000 zł, skoro wiedzy na temat ilości zebranych przez powoda jabłek, ewentualnej daty ich sprzedaży oraz uzyskanej ceny – nie posiadała pozwana (matka świadka) A. T. (1).

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na wydaje się zasadniczą – zdaniem Sądu – okoliczność, że sam S. R. nigdy nie podjął jakichkolwiek starań, choćby w postaci skierowania do T. L. (1) wezwania do zapłaty, bądź podjęcia wobec niego szeroko rozumianych czynności egzekucyjnych, celem wyegzekwowania brakującej części ceny sprzedaży, o której mowa w paragrafie piątym aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. Skoro zatem, jak twierdziła pozwana oraz zawnioskowani przez nią świadkowie, S. R., a następnie jego spadkobiercy, przyjmowali od T. L. (1) pieniądze wyłącznie tytułem rozliczenia za sprzedane przez powoda jabłka, to dlaczego S. R. po dniu 31 sierpnia 2016 r. (określona w umowie końcowa data spłaty zobowiązania) aż do swojej śmierci (26 grudnia 2017 r.) nie upomniął się u T. L. (1) o zwrot tak znacznej kwoty pieniędzy.

Twierdzenia pozwanej pozostają niewiarygodne choćby również w kontekście takiej oto okoliczności, że w piśmie do komornika z dnia 23 stycznia 2020 r., oprócz kwoty 102.450 zł (dług A. i A. małżonków R. spleacony przez powoda na rzecz Banku Spółdzielczego w G.), ograniczyła ona egzekucje wobec powoda o dalszą kwotę 39.900 zł (pismo pozwanej z dnia 23 stycznia 2020 r. znajdujące się w aktach egzekucyjnych). Z kolei z udokumentowanych przez powoda wpłat wynika, że na rzecz pozwanej A. T. (1) zapłacone były następujące kwoty: w dniu 26 lipca 2017 r. – 1.000 zł, w dniu 1 lipca 2017 r. – 2.000 zł, w dniu 18 sierpnia 2017 r. – 5.000 zł (k. 16), w dniu 16 stycznia 2018 r. – łącznie 20.000 zł i w dniu 21 lutego 2018 r. – 10.000 zł, co łącznie daje kwotę 38.000 zł. Faktu przyjęcia od powoda tych kwot pozwana nie negowała. Oczywistym jest zatem, że gdyby wszystkie powyższe kwoty pozwana przyjmowała od powoda tytułem jego zaległości wobec jej ojca (S. R.) za sprzedane przez powoda jabłka, to brak byłoby jakichkolwiek podstaw do ograniczania o tę kwotę postępowania egzekucyjnego wobec powoda, które przecież toczyło się w odniesieniu do innego zobowiązania, tj. brakującej części ceny sprzedaży nieruchomości.

W obliczu powyższych okoliczności oraz argumentacji, Sąd dał wiarę powodowi oraz zeznającej w charakterze świadka jego żony T. L. (2), że kwoty: 41.000 zł uiszczona na rzecz S. R. przed zawarciem umowy sprzedaży, kwota 16.237 zł również zapłacona przed zawarciem umowy, kwota 102.442,91 zł (ewentualnie 102.450 zł) zapłacona na rzecz

banku tytułem zadłużenia kredytowego A. i A. małż. R., kwota 33.152,89 zł zapłacona na rzecz A. P., oraz wszystkie kwoty udokumentowane tabelarycznym zestawieniem i pokwitowane przez S. R., i jego spadkobierców, a także kwoty przekazane w toku niniejszej sprawy przelewami pocztowymi oraz w gotówce na rzecz córki S. R. – A. R. (3), świadczono były przez powoda i jego żonę tytułem spłaty zadłużenia ceny sprzedaży nieruchomości, wynikającej z obowiązku objętego paragrafem 5 umowy sprzedaży z dnia 21 lipca 2016 r.

Reasumując stwierdzić należy, że na spłatę ceny sprzedaży nieruchomości w kwocie 300.330 zł (paragraf 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r.) składały się następujące kwoty: 102.450 zł – zwrot na rzecz Banku Spółdzielczego w G. zadłużenia A. i A. małżonków R. (przyznana w sprawie przez pozwaną), 33.152,89 zł – zwrot zadłużenia na rzecz A. P. (przyznana przez pozwaną i udokumentowana oświadczeniem A. P. – k. 10), 151.522 zł – zapłacona na rzecz S. R. i jego spadkobierców, udokumentowana tabelarycznym zestawieniem i pokwitowaniami (k. 12-19), 16.849 zł – zapłacona w toku niniejszej sprawy na rzecz córki S. R. – A. R. (3) (k. 146-148, 151-152 oraz k. 218 i 219-22v). We wskazanej powyżej kwocie 151.522 zł Sąd nie uwzględnił kwot: 41.000 zł – zaliczka w akcie notarialnym i 16.575 zł – dług na rzecz A. P. (k. 12), ponieważ zostały one uwzględnione w odrębnych pozycjach, a także wszystkich znajdujących się w tabelarycznym zestawieniu kwot, przy których nie zostały złożone podpisy osób kwitujących odbiór (k. 17 i 18). Z kolei na potrzeby ustalenia wysokości kwoty, którą powód wraz z żoną świadczyli na rzecz A. R. (3) w toku niniejszej sprawy, Sąd nie uwzględnił kwot wynikających z faktur znajdujących się na kartach 149-149v i 150, ponieważ nie zostały przedstawione w sprawie wiarygodne dowody, że zakupy udokumentowane powyższymi fakturami czynione były na rzecz A. R. (3).

Należało również rozważyć, w odniesieniu do obowiązującego stanu prawnego, ewentualną skuteczność – pod kątem normy prawnej regulującej pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – dokonywanych przez powoda świadczeń pieniężnych na rzecz osoby, która nie była ujawniona jako wierzyciel w tytule wykonawczym. Otóż stosownie do treści postanowienia Sądu Rejonowego w Garwolinie, wydanego w dniu 12 listopada 2019 r. w sprawie I Co 224/19, klauzula wykonalności obowiązkowi zapłaty kwoty 300.000 zł została nadana na rzecz pozwanej A. T. (1). Tymczasem powód T. L. (1) stwierdził, powołując się w tym zakresie na wolę spadkodawcy S. R., że w toku niniejszej sprawy dokonywał płatności na rzecz wybranego spadkobiercy, tj. córki S. R. – A. R. (3). Niewątpliwie świadczenia te czynione były nie do rąk wierzyciela, który ujawniony był w tytule wykonawczym, a była nim A. T. (1).

Stosownie do treści art. 1035 kc – „jeżeli spadek przypada kilku spadkobiercom, do wspólności majątku spadkowego oraz do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych z zachowaniem przepisów niniejszego tytułu”. W literaturze przedmiotu i orzecznictwie w dalszym ciągu sporne pozostaje zagadnienie zasad dochodzenia przez spadkobierców wierzytelności spadkowych. Spór dotyczy przede wszystkim kwestii, czy w zakresie wierzytelności spadkowych należy stosować art. 209 kc, czy też przepisy o zobowiązaniach podzielnych i niepodzielnych. Gdy chodzi o wierzytelności, których przedmiotem jest świadczenie podzielne, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wydaje się dominować pogląd, zgodnie z którym należne od dłużnika świadczenie dzieli się z chwilą otwarcia spadku, stosownie do treści art. 379 par. 1 kc, na tyle części, ilu jest wierzycieli spadkowych – spadkobierców. Przy takim założeniu, każdy spadkobierca mógłby dochodzić we własnym imieniu zaspokojenia części świadczenia odpowiadającego wielkością jego udziałowi spadkowemu. Przyjęcie takiego stanowiska jest jednak kwestionowane, przede wszystkim jako sprzeczne z art. 1035 kc. Przepis ten nakazuje jednolicie traktować wszystkie składniki majątku spadkowego. Z kolei względy funkcjonalne przemawiają za przyjęciem, że podział wierzytelności spadkowej mógłby niekiedy utrudnić dokonanie rozliczeń pomiędzy spadkobiercami, a z drugiej strony – zachowanie integralności majątku spadkowego ułatwia zarząd spadkiem. W rezultacie należy przyjąć pogląd nakazujący traktować wierzytelność podzielną jako jednolitą całość i stosować do jej dochodzenia reguły analogiczne do reguł dotyczących wierzytelności niepodzielnych, a więc art. 380-382 kc.

W okolicznościach niniejszej sprawy jest oczywiste, że w skład spadku po S. R. weszła m.in. wierzytelność wobec małżonków L., obejmująca obowiązek zapłaty części ceny sprzedaży nieruchomości, o której mowa w paragrafie 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. Nie ulegało również wątpliwości, że do chwili obecnej spadkobiercy, tj. A. T. (1), M. R. i A. R. (3) nie dokonali działu spadku po ojcu S. R..

Zgodnie z art. 381 kc – jeżeli jest kilku wierzycieli uprawnionych do świadczenia niepodzielnego, każdy z wierzycieli takiego stosunku może bez zgody, a nawet bez wiedzy pozostałych wierzycieli żądać spełnienia całego świadczenia do jego rąk, a dłużnik jest obowiązany zastosować się do takiego żądania. W braku żądania ze strony wierzycieli dłużnik może spełnić świadczenie według swego wyboru do rąk któregośkolwiek z nich. Z kolei jeżeli dłużnik nie stosuje się do żądania jednego z wierzycieli i dokonuje płatności zobowiązania na rzecz innego wierzyciela, nie oznacza to, że nie zwalnia się on z zobowiązania wobec pozostałych. W takiej sytuacji świadczenie dłużnika pozostaje skuteczne i zwalnia się on z zobowiązania. Naraża się jednak na odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną swym zachowaniem temu wierzycielowi, który wezwał go do spełnienia świadczenia do jego rąk.

Reasumując stwierdzić należy, że dokonując w toku niniejszej sprawy świadczeń na rzecz A. R. (3), wbrew treści nadanej aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności na rzecz pozwanej A. T. (2) i wszczęcia przez nią przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego, powód T. L. (1) zwolnił się wobec wszystkich spadkobierców S. R. (wszystkich wierzycieli) z zobowiązania wynikającego z paragrafu 5 aktu notarialnego z dnia 21 lipca 2016 r. Poza przedmiotem rozważań Sądu w niniejszej sprawie pozostaje kwestia ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej powoda wobec jednego z wierzycieli, tj. pozwanej A. T. (1).

Na koniec należy również odnieść się do podnoszonych przez pełnomocnika pozwanej w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew okolicznościom: po pierwsze – ograniczenia przez pozwaną A. T. (1) wniosku egzekucyjnego o kwoty 102.450 zł i 39.900 zł, a w następstwie tego uznania powództwa w niniejszej sprawie do kwoty 142.350 zł, a po drugie – wyegzekwowania przez komornika w toku postępowania Km 1988/19 kwoty 7.353,83 zł. W konsekwencji powyższego pełnomocnik pozwanej stwierdził, że niniejsze powództwo w zakresie wyegzekwowanej kwoty 7.353,83 zł jest niedopuszczalne, ponieważ w tej części – na skutek jego zrealizowania – tytuł wykonawczy wygasł.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że sam fakt ograniczenia przez pozwaną (wierzycielkę) wniosku egzekucyjnego o kwoty 102.450 zł i 39.900 zł, a w konsekwencji umorzenie przez komornika postępowania Km 1988/19 w zakresie egzekucji kwoty 142.350 zł (postanowienie z dnia 23 stycznia 2020 r.), sam przez się nie niweczy możliwości prowadzenia egzekucji o te kwoty w przyszłości. Umorzenie postępowania w tej części było jedynie wyrazem jego formalnego zakończenia, w związku z częściowym cofnięciem wniosku egzekucyjnego. Okoliczność ta nie stoi na przeszkodzie ewentualnemu, ponownemu skierowaniu w przyszłości przez A. T. (1) przeciwko T. L. (1) wniosku egzekucyjnego o tę część zobowiązania, co do której obecnie postępowanie zostało umorzone. Wynika to z oczywistego faktu, że warunkiem skutecznego wytoczenia przez dłużnika powództwa przeciwegzekucyjnego nie jest trwanie (toczenie) się postępowanie egzekucyjnego, a jedynie istnienie ważnego tytułu egzekucyjnego, a co za tym idzie – potencjalna możliwość (niebezpieczeństwo) zainicjowania przeciwko dłużnikowi postępowania egzekucyjnego w przyszłości. Mimo umorzenia postępowania egzekucyjnego w zakresie egzekucji kwoty 142.350 zł, A. T. (1) miałyby możliwość ponownego wszczęcia egzekucji co do tej kwoty w przyszłości.

Odnosząc się do kolejnej, podniesionej przez pełnomocnika pozwanej okoliczności stwierdzić należy, że prawdą jest, iż powództwo przeciwegzekucyjne może być wytoczone niezależnie od tego, czy przeciwko dłużnikowi została już wszczęta egzekucja, byleby istniało jeszcze zobowiązanie objęte tytułem wykonawczym. Zatem tylko istnienie możliwości wykonania tytułu wykonawczego, czyli zdolność do egzekucji, pozwala na wystąpienie z powództwem zmierzającym do uniemożliwienia prowadzenia egzekucji z tego tytułu wykonawczego. Oznacza to, że wytoczenie powództwa opozycyjnego jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy wygasa wykonalność tytułu wykonawczego na skutek wyegzekwowania całego świadczenia (lub jego części). Z chwilą zakończenia egzekucji, w której wierzyciel został w całości zaspokojony, traci on bowiem prawo dysponowania tytułem wykonawczym, który zostaje zatrzymany przez komornika w aktach sprawy.

Mówiąc jednak o niedopuszczalności wytoczenia bądź dochodzenia powództwa opozycyjnego, innymi słowy o swoistej negatywnej przesłance takowego powództwa jaką jest wygaśnięcie wykonalności tytułu wykonawczego (w całości bądź w części) na skutek wyegzekwowania świadczenia, nie można tracić z pola widzenia treści art. 816 kpc. Otóż zgodnie z paragrafem 1 powyższego przepisu – „po ukończeniu postępowania egzekucyjnego należy na tytule wykonawczym zaznaczyć wynik egzekucji i tytuł zatrzymać w aktach, a jeżeli świadczenie objęte tytułem nie zostało zaspokojone

całkowicie, tytuł zwrócić wierzycielowi”. Oznacza to, że jeżeli egzekucja okaże się skuteczna chociażby częściowo, jej wynik komornik powinien zaznaczyć na tytule wykonawczym. Zapobiega to możliwości ponownego wszczęcia egzekucji w tym zakresie, na podstawie tego samego tytułu wykonawczego, który w tej części traci moc. W wypadku gdyby roszczenie zastało zaspokojone w całości, tytuł wykonawczy po zaznaczeniu na nim wyniku egzekucji komornik powinien pozostawić w aktach sprawy. Jeżeli natomiast świadczenie nie zostało zaspokojone całkowicie, komornik po zaznaczeniu wyniku egzekucji wydaje tytuł wierzycielowi, który może na jego podstawie ponownie wszcząć egzekucję w części niezaspokojonej. W przypadku częściowego zaspokojenia egzekwowanego roszczenia komornik, zaznaczając na tytule wykonawczym wynik egzekucji, powinien wskazać również, w jakim zakresie dokonane wypłaty zostały zaliczone na koszty i odsetki. Z kolei zgodnie z paragrafem 3 art. 816 – „ukończenie postępowania egzekucyjnego w inny sposób niż przez umorzenie komornik stwierdza postanowieniem, rozstrzygając o kosztach”.

Z karty rozliczeniowej sporządzonej w sprawie egzekucyjnej Km 1988/19 wynika, że dotychczas w trakcie postępowania komornik wyegzekwował od dłużnika T. L. (1) (powoda) kwotę 8.145,52 zł. Postępowanie egzekucyjne nie zostało jednak dotychczas zakończone i komornik nie odnotował na tytule wykonawczym wyniku egzekucji. W świetle powyższych okoliczności przedwczesny i tym samym nieuprawniony byłby wniosek, że mamy obecnie do czynienia z wygaśnięciem tytułu wykonawczego w jakimkolwiek zakresie, ponieważ nie wynika to ze znajdującego się w aktach postępowania egzekucyjnego tytułu wykonawczego.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd uznał, że spełnione zostały przesłanki z art. 840 par. 1 pkt 1 kpc, i dlatego też orzekł jak w pierwszym punkcie wyroku.

Co prawda formalnie powództwo T. L. (1) zostało uwzględnione w całości, ale nie można nie uwzględnić okoliczności polegających na tym, że już w styczniu 2020 r., a zatem przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, A. T. (1) ograniczyła wniosek egzekucyjny o kwotę 142.350 zł, a w odpowiedzi na pozew uznała powództwo w tej właśnie części. W ocenie Sądu Okręgowego winno to skutkować konstatacją, że mimo formalnego uwzględnienia powództwa w całości, powód wygrał sprawę w około pięćdziesięciu procentach. Jak podniesiono powyżej, w związku ze spłatą przez powoda zobowiązania objętego tytułem wykonawczym, tytuł wykonawczy należało pozbawić wykonalności w całości, ponieważ ograniczenie przez wierzycielkę wniosku egzekucyjnego i częściowe, formalne zakończenie przez komornika postępowania egzekucyjnego, nie chroniłoby dłużnika (powoda) przed ponownym skierowaniem wobec niego egzekucji w tym zakresie w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 100 kpc zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.000 zł, stanowiącą połowę należnej Skarbowi Państwa i uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu. W ocenie Sądu, w zakresie poniesionych przez strony kosztów wynagrodzenia ustanowionych w sprawie pełnomocników procesowych, powód i pozwana winni utrzymać się samodzielnie.

Stosownie do treści art. 13c ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dodanego ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. i obowiązującego z dniem 21 sierpnia 2019 r., opłata sądowa w niniejszej sprawie była stała i wynosiła 2.000 zł. Powód uiszczył tytułem opłaty kwotę 15.015 zł i dlatego też Sąd nakazał zwrócić na rzecz T. L. (1) różnicę pomiędzy kwotą pobraną a opłatą należną, tj. kwotę 13.015 zł.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron poprzez umieszczenie ich treści na portalu informacyjnym.

10 listopada 2021 r.